

Παράλληλες Προειδοποιήσεις - Αριθμός Τέσσερα

Θεμέλια της Πίστewς και ο Κίνδυνος της Λήθης: Διδάγματα από την Προφητεία και την Ιστορία

Jeff Pippenger
2023-08-08

Τίνα θέλει διδάξει γνώσιν; και τίνα θέλει κάμει να εννοήσει διδασκαλίαν; Εκείνους που απεγαλακτίσθησαν από του γάλακτος και απεσπάσθησαν από των μαστών.

Διότι εντολή πρέπει να είναι επί εντολήν, εντολή επί εντολήν· γραμμή επί γραμμήν, γραμμή επί γραμμήν· εδώ ολίγον, και εκεί ολίγον:

Διότι με τραυλή χείλη και με άλλη γλώσσα θα λαλήσει προς τούτον τον λαόν· προς τους οποίους είπε, Τούτο είναι η ανάπαυσις, με την οποία δύνασθε να αναπαύσητε τον κεκοπιακότα· και τούτο είναι η αναψυχή· όμως δεν ηθέλησαν να ακούσουν.

Αλλ' ο λόγος του Κυρίου ήτο προς αυτούς εντολή επί εντολής, εντολή επί εντολής· γραμμή επί γραμμής, γραμμή επί γραμμής· εδώ ολίγον, και εκεί ολίγον· διά να υπάγωσι, και να πέσωσι προς τα οπίσω, και να συντριφθώσι, και να παγιδευθώσι, και να συλληφθώσι. Ησαΐας 28:9–13.

Αυτά τα εδάφια από τον Ησαΐα έχουν εξετασθεί επανειλημμένως στους Πίνακες του Αββακούμ. Εδώ χρειάζεται απλώς να τα θίξω, ώστε να αντλήσω ένα ή δύο σημεία από αυτά τα προγενέστερα εδάφια και να τα προσθέσω στην παρούσα συζήτηση. Το χωρίο αυτό παρουσιάζει έναν λαό που αποτυγχάνει σε μια δοκιμασία, διότι «υπάγουσι, και πίπτουσιν εις τα οπίσω, και συντρίβονται, και παγιδεύονται, και συλλαμβάνονται». Ήταν λαός που απέτυχε σε μια δοκιμασία σχετικά με το ποιον ο Θεός θα επιχειρούσε να «διδάξει» ώστε να «κατανοήσει» τη «γνώση» ή τη «διδασχία». Ήταν μια δοκιμασία που βασιζόταν στην κατανόηση μιας αύξησεως της γνώσεως, επομένως ήταν η ίδια δοκιμασία που χώρισε τους σοφούς από τους ασεβείς στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, διότι όλοι οι προφήτες συμφωνούν και προσδιορίζουν το τέλος του κόσμου. Στο Δανιήλ δώδεκα οι «σοφοί» κατανοούν, αλλά οι «ασεβείς» δεν κατανοούν την αύξηση της γνώσεως.

Ο λαός στο χωρίο του Ησαΐα δοκιμάσθηκε από «τον λόγον του Κυρίου», τον οποίον «δεν ήθελαν να ακούσουν». Και ο συγκεκριμένος «λόγος του Κυρίου» τον οποίον απέρριψαν, και ο οποίος θα τους επέτρεπε να «κατανοήσουν» την αύξηση της «γνώσεως», ήταν ο βιβλικός κανόνας που ορίζει πώς να ευθυγραμμίζονται ορθώς οι προφητικές ιστορίες. Εκείνοι που πέφτουν στο χωρίο του Ησαΐα απέρριψαν τον κανόνα που προσδιορίζει ότι, για να κατανοήσει κανείς μια προφητική ιστορία, πρέπει να αναζητεί εκείνη τη γραμμή «ολίγον εδώ, ολίγον εκεί». Ο λόγος του Κυρίου που παρήγαγε μια δοκιμασία, την οποία απέρριψαν, ήταν η μέθοδος της επιλογής προφητικών γραμμών από εδώ και από εκεί, και κατόπιν της τοποθέτησεως μίας από εκείνες τις επιλεγμένες γραμμές προφητικής ιστορίας παραλλήλως προς τις άλλες γραμμές προφητικής ιστορίας που πραγματεύονται το ίδιο θέμα. Η επιτυχία του εγχειρήματος να τεθεί γραμμή επάνω σε γραμμή κατ' αυτόν τον τρόπο εξαρτάται από την εφαρμογή των γνησίων κανόνων της προφητικής ερμηνείας.

Οι κανόνες αυτοί, οι οποίοι είναι και «προστάγματα», πρέπει επίσης να συνάγονται, και βρίσκονται ολίγον εδώ και ολίγον εκεί μέσα στην Αγία Γραφή. Οι παρθένοι του Ησαΐα που αποτυγχάνουν στη δοκιμασία, το πράττουν διότι λησμονούν το κύριο πράγμα που δεν έπρεπε να είχαν λησμονήσει, και αυτό είναι ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται.

«Δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, παρά μόνον εάν λησμονήσουμε την οδό διά της οποίας ο Κύριος μάς οδήγησε, και τη διδασκαλία Του στην παρελθούσα ιστορία μας.» Life Sketches, 196.

Ο Θεός δεν είναι Θεός συγχύσεως, και ένα σταθερό σημείο αναφοράς αυτού του γεγονότος είναι ότι κάθε προφήτης στην Αγία Γραφή προσδιορίζει την ίδια προφητική γραμμή. Δεν βλέπουν όλοι ταυτόσημα γεγονότα επάνω στη γραμμή, αλλά πρόκειται πάντοτε για την ίδια γραμμή γεγονότων στο τέλος του κόσμου. Είναι τα γεγονότα που οδηγούν στο κλείσιμο της δοκιμασίας, και ακολουθούν οι επτά έσχατες πληγές, οι οποίες καταλήγουν στη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Η αφήγηση ενός προφήτη μπορεί να αφορά τον πιστό λαό του Θεού μέσα σε εκείνη τη γραμμή της ιστορίας, αλλά η μαρτυρία ενός άλλου προφήτη μπορεί να αφορά τον άπιστο λαό του Θεού, ή τις Ηνωμένες Πολιτείες, το Βατικανό, τα Ηνωμένα Έθνη, τους εμπόρους της γης ή το Ισλάμ, αλλά πάντοτε πρόκειται για την ίδια γραμμή.

Το μήνυμα του Ηλία στον Μαλαχία, καθώς και τα μηνύματα που απεικονίζονται στην Αποκάλυψη, στα κεφάλαια ένα, δεκατέσσερα και δεκαοκτώ, και το μήνυμα του Δανιήλ ένδεκα και δώδεκα, είναι ακριβώς το ίδιο μήνυμα. Όλα αποτελούν την ίδια γραμμή ιστορίας, αλλά το καθένα με τη δική του ιδιαίτερη συμβολή στην αφήγηση.

Αυτό που σχεδόν καθολικά παρεξηγείται σχετικά με εκείνο το ιδιαίτερο μήνυμα είναι το γεγονός ότι αποκαλύπτεται στον λαό του Θεού μόνο ακριβώς πριν από τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας του ανθρώπου. Γνωρίζοντας ότι το ιδιαίτερο μήνυμα πάντοτε προειδοποιεί για την επικείμενη λήξη της περιόδου δοκιμασίας, θα εξετάσουμε ίσως την σαφέστερη απεικόνιση της λήξεως της περιόδου δοκιμασίας στην Αγία Γραφή.

Ὁ ἀδικῶν, ἄς ἀδικήσῃ ἔτι· καὶ ὁ ῥυπαρὸς, ἄς ῥυπανθῇ ἔτι· καὶ ὁ δίκαιος, ἄς δικαιωθῇ ἔτι· καὶ ὁ ἅγιος, ἄς ἁγιασθῇ ἔτι. Αποκάλυψις 22:11.

Προτού αναγγελθεί στο άνωθεν αγιαστήριο το τέλος του καιρού της δοκιμασίας με τα λόγια του εδαφίου ένδεκα, πρόκειται να δοθεί προς τους δούλους του Θεού ένα ιδιαίτερο προφητικό προειδοποιητικό μήνυμα από το βιβλίο της Αποκάλυψης, το οποίο έχει αποσφραγισθεί.

Και λέγει προς εμέ, Μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· διότι ὁ καιρὸς εἶναι ἐγγύς. Ὅποιος ἀδικεῖ, ἄς ἀδικήσῃ ἀκόμη· καὶ ὁποῖος εἶναι μολυσμένος, ἄς μολυνθῇ ἀκόμη· καὶ ὁποῖος εἶναι δίκαιος, ἄς πράξῃ τὴ δικαιοσύνη ἀκόμη· καὶ ὁποῖος εἶναι ἅγιος, ἄς ἁγιασθῇ ἀκόμη. Αποκάλυψις 22:10, 11.

Πρόκειται να αναγνωρισθεί από τον λαό του Θεού ένα ιδιαίτερο προφητικό μήνυμα ακριβώς πριν από τις επτά έσχατες πληγές. Όταν «ο καιρός είναι πλησίον», «η προφητεία του βιβλίου τούτου» (η προφητεία της Αποκάλυψης), η οποία έχει σφραγισθεί, πρόκειται να αποσφραγισθεί. Η μόνη προφητεία στο βιβλίο της Αποκάλυψης που έχει σφραγισθεί είναι η προφητεία των επτά βροντών.

Και είδα άλλον ισχυρόν άγγελον να καταβαίνει εκ του ουρανού, περιβεβλημένον με νεφέλη· και ίρις ήτο επί της κεφαλής αυτού, και το πρόσωπον αυτού ήτο ως ο ήλιος, και οι πόδες αυτού ως στύλοι πυρός· και είχε εν τη χειρί αυτού βιβλαρίδιον ανεωγμένον· και έθεσε τον δεξιόν αυτού πόδα επί της θαλάσσης, και τον αριστερόν επί της γης, και έκραξε μετά φωνής μεγάλης, καθώς λέων μυκάται· και όταν έκραξε, αι επτά βρονταί ελάλησαν τας φωνάς αυτών. Και όταν αι επτά βρονταί ελάλησαν τας φωνάς αυτών, ήμην μέλλων να γράψω· και ήκουσα φωνήν εκ του ουρανού λέγουσαν προς εμέ, Σφράγισον όσα ελάλησαν αι επτά βρονταί, και μη τα γράψης. Αποκάλυψις 10:1-4.

Λίγο πριν λήξει η περίοδος της ανθρώπινης δοκιμασίας, όταν «ο καιρός είναι εγγύς», θα υπάρξει αποσφράγιση μιας ιδιαίτερης βιβλικής αλήθειας που προσδιορίζει «όσα πρέπει να γίνουν τάχιστα». Ο ισχυρός άγγελος του δέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης είναι ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος έκραξε ως λέων.

«Ο ισχυρός άγγελος που έδωσε οδηγίες στον Ιωάννη δεν ήταν άλλος από τον Ιησού Χριστό. Το ότι έθεσε το δεξί Του πόδι επάνω στη θάλασσα και το αριστερό Του επάνω στην ξηρά δείχνει τον ρόλο που επιτελεί στις τελευταίες σκηνές της μεγάλης διαμάχης με τον Σατανά. Η θέση αυτή δηλώνει την υπέρτατη δύναμη και εξουσία Του επάνω σε ολόκληρη τη γη. Η διαμάχη είχε γίνει από εποχή σε εποχή ισχυρότερη και πιο αποφασιστική, και θα συνεχίσει να γίνεται έτσι, έως τις τελικές σκηνές, όταν η δεξιοτεχνική ενέργεια των δυνάμεων του σκότους θα φθάσει στο αποκορύφωμά της. Ο Σατανάς, ενωμένος με πονηρούς ανθρώπους, θα εξαπατήσει ολόκληρο τον κόσμο και τις εκκλησίες που δεν δέχονται την αγάπη της αλήθειας. Αλλά ο ισχυρός άγγελος απαιτεί προσοχή. Κράζει με δυνατή φωνή. Πρόκειται να δείξει τη δύναμη και την εξουσία της φωνής Του σε εκείνους που έχουν ενωθεί με τον Σατανά για να αντιταχθούν στην αλήθεια». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, σ. 971.

Στο τέλος, οι «εκκλησίες» τις οποίες εξαπατά ο «Σατανάς» εξαπατώνται, επειδή δεν εδέχθησαν την αγάπη της «αληθείας». Η λέξη «αλήθεια» στο χωρίο από τη Β΄ Θεσσαλονικείς, στο οποίο μόλις αναφέρθηκε η Αδελφή White, είναι η κύρια ελληνική λέξη που προέρχεται από την εβραϊκή λέξη η οποία αποδίδεται ως «αλήθεια», η οποία αποτελείται από τρία εβραϊκά γράμματα και αντιπροσωπεύει το Άλφα και το Ωμέγα. Υπάρχει κάποια βιβλική απόδειξη ότι η αλήθεια, συνδεδεμένη με τον κανόνα της πρώτης μνείας, η οποία αντιπροσωπεύει ένα γνώρισμα του χαρακτήρα του Χριστού, είναι η αλήθεια που απορρίπτεται και, κατά συνέπεια, παράγει ισχυρή πλάνη;

Τώρα σας παρακαλούμε, αδελφοί, διά την παρουσίαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και την επισυναγωγήν ημών προς αυτόν, να μη σαλευθήτε ταχέως από του νοός, μήτε να θορυβήσθε, μήτε διά πνεύματος, μήτε διά λόγου, μήτε διά επιστολής ως δι' ημών, ως ότι έφθασε η ημέρα του Χριστού. Ας μη σας εξαπατήσει τις κατ' ουδένα τρόπον· διότι δεν θέλει έλθει εκείνη η ημέρα, εάν δεν έλθη πρώτον η αποστασία και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας· ο αντικείμενος και υπεрайρόμενος υπεράνω παντός λεγομένου θεού ή σεβαστού, ώστε να καθίση ως θεός εις τον ναόν του Θεού, αποδεικνύων εαυτόν ότι είναι θεός. Δεν ενθυμείσθε ότι, ενώ ήμην ακόμη μεθ' υμών, σας έλεγον ταύτα; Και τώρα γνωρίζετε εκείνο το οποίον κωλύει, ώστε να αποκαλυφθή αυτός εν τω ιδίω αυτού καιρώ. Διότι το μυστήριον της ανομίας ήδη ενεργείται· μόνον ο κατέχων τώρα θέλει κατέχει, εωσού

εκποδών γένηται. Και τότε θέλει αποκαλυφθή ο άνομος, τον οποίον ο Κύριος θέλει αναλώσει διά του πνεύματος του στόματος αυτού και θέλει αφανίσει διά της επιφανείας της παρουσίας αυτού· εκείνον, του οποίου η παρουσία είναι κατ' ενέργειαν του Σατανά, με πάσαν δύναμιν και σημεία και τέρατα ψεύδους, και με πάσαν απάτην αδικίας μεταξύ των απολλυμένων, διότι δεν εδέχθησαν την αγάπην της αληθείας, διά να σωθώσι. Και διά τούτο ο Θεός θέλει πέμψει εις αυτούς ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεúσωσι το ψεύδος, διά να κατακριθώσι πάντες οι μη πιστεúσαντες εις την αλήθειαν, αλλά ευαρεστηθέντες εις την αδικίαν. 2 Θεσσαλονικείς 2:1–12.

Αυτό το χωρίο από τη Θεσσαλονικείς έχει εξετασθεί συχνά στους Πίνακες του Αββακούμ, γι' αυτό και στο σημείο αυτό θα κάνουμε μόνο ένα σύντομο σχόλιο. Εκείνο που η Αδελφή Γουάιτ ονομάζει «το θαυμαστό έργο του Σατανά» είναι εκείνο που ο Παύλος αποκαλεί «την ενέργειαν του Σατανά με πάσαν δύναμιν και σημεία και τέρατα ψεύδους». Το απατηλό έργο που προσδιορίζεται από την Αδελφή Γουάιτ και τον Παύλο αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες.

«Με το διάταγμα που θα επιβάλει τον θεσμό του Παπισμού κατά παράβαση του νόμου του Θεού, το έθνος μας θα αποκοπεί πλήρως από τη δικαιοσύνη. Όταν ο Προτεσταντισμός εκτείνει το χέρι του πέρα από το χάσμα για να συλλάβει το χέρι της ρωμαϊκής εξουσίας, όταν θα απλωθεί πάνω από την άβυσσο για να σφίξει τα χέρια με τον Πνευματισμό, όταν, υπό την επιρροή αυτής της τριπλής ενώσεως, η χώρα μας θα αποκηρύξει κάθε αρχή του Συντάγματός της ως προτεσταντική και δημοκρατική κυβέρνηση και θα προβλέψει μέσα για τη διάδοση των παπικών ψευδών και πλανών, τότε μπορούμε να γνωρίζουμε ότι έχει έλθει ο καιρός για το θαυμαστό έργο του Σατανά και ότι το τέλος είναι πλησίον.» Testimonies, τόμος 5, σ. 451.

Σε αυτό το χωρίο των Θεσσαλονικέων, το οποίο εξετάζουμε, ο Παύλος προσδιορίζει τον πάπα στο τέλος του κόσμου με τέσσερις διαφορετικούς όρους. Ο πάπας είναι ο «άνθρωπος της αμαρτίας», είναι ο «υιός της απωλείας», είναι το «μυστήριο της ανομίας» και «ο Άνομος εκείνος». Ο Παύλος παραθέτει και ορισμένα άλλα χαρακτηριστικά του πάπα πέρα από αυτές τις τέσσερις ονομασίες, διότι μας πληροφορεί ότι ο πάπας (ο οποίος, κατά τις ημέρες του Παύλου, ανήκε ακόμη στο μέλλον) «θα αποκαλυφθεί στον καιρό του».

Ο πάπας «θα αποκαλυπτόταν στον καιρό του», και η σαφέστερη βιβλική απόδειξη, αν και σε καμία περίπτωση δεν είναι η μόνη βιβλική αλήθεια· η σαφέστερη βιβλική αλήθεια ότι ο πάπας της Ρωμαϊκής εκκλησίας είναι ο αντίχριστος της βιβλικής προφητείας, θεμελιώνεται με επτά διαφορετικές και άμεσες αναφορές στην Αγία Γραφή, οι οποίες προσδιορίζουν τον «καιρό» κατά τον οποίο το παπικό σύστημα θα κυριαρχούσε επί της γης, αυτόν ακριβώς τον «καιρό» που η ανθρωπότητα ονομάζει Σκοτεινούς Αιώνες. Η Αγία Γραφή αποκαλύπτει τον πάπα ως το παπικό σύστημα, προσδιορίζοντας επανειλημμένως την ακριβή χρονική περίοδο του «καιρού», από το 538 έως το 1798, κατά την οποία το παπικό σύστημα θα εξουσίαζε τον κόσμο. Ο Παύλος είπε ότι θα αποκαλυπτόταν στον καιρό του.

Ο Παύλος επίσης προσδιορίζει ότι ο πάπας είναι εκείνος που «άντικείμενος και υπεραιρόμενος επί πάντα λεγόμενον θεόν ή σέβασμα, ώστε αυτόν εις τόν ναόν του Θεού ως Θεόν καθίσει, άποδεικνύντα έαυτόν ότι έστι Θεός». Μεταξύ άλλων, αυτό προσδιορίζει ότι ο αντίχριστος της

βιβλικής προφητείας είναι θρησκευτικό σύμβολο. Δεν είναι κάποιος Χίτλερ ή κάποιος Αλέξανδρος ο Μέγας. Αυτό περιορίζει ακόμη περισσότερο την ταυτοποίηση του πάπα, διότι δεν είναι απλώς ένας θρησκευτικός τύραννος· είναι ένας θρησκευτικός τύραννος που ομολογεί ότι βρίσκεται μέσα στον ναό του Θεού. Ο αντίχριστος ισχυρίζεται ότι κάθεται μέσα στη Χριστιανική Εκκλησία.

Σύμφωνα με τον Παύλο και τον Δανιήλ, όταν ο πάπας βρίσκεται μέσα στην ομολογούμενη χριστιανική του εκκλησία, εκδηλώνει τον χαρακτήρα του Σατανά, ο οποίος επιθύμησε να καθίσει επάνω στον θρόνο του Θεού και να υψωθεί υπεράνω πάντων. Λέγω τον Παύλο και τον Δανιήλ, διότι οι περισσότεροι βιβλικοί σχολιαστές αναγνωρίζουν ότι, όταν ο Παύλος δείχνει πως ένα από τα χαρακτηριστικά του πάπα είναι ότι είναι πλήρης ναρκισσιστής, ο Παύλος απλώς παρέθετε την περιγραφή του Δανιήλ για τον πάπα στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, όπου ο Δανιήλ εκεί καταγράφει:

«Και ο βασιλεύς θέλει πράττει κατά το θέλημά αυτού· και θέλει υψώσει εαυτόν, και μεγαλύνει εαυτόν υπεράνω παντός θεού, και θέλει λαλήσει θαυμαστά πράγματα κατά του Θεού των θεών, και θέλει ευδοωθή, εωσού συντελεσθή η αγανάκτησις· διότι το αποφασισμένον θέλει γείνει.» Δανιήλ 11:36.

Όταν ο Παύλος αναφέρεται στον ναρκισσιστικό χαρακτήρα του πάπα, παραφράζει το εδάφιο του Δανιήλ και δηλώνει ότι είναι ο πάπας εκείνος που «αντιτίθεται και υπερυψώνει εαυτόν υπεράνω παντός λεγομένου θεού ή σεβαστού, ώστε να καθίση ως θεός εις τον ναόν του Θεού, αποδεικνύων εαυτόν ότι είναι θεός». Το εδάφιο στον Δανιήλ, το οποίο προσδιορίζει τον χαρακτήρα του παπισμού, αναφέρεται επίσης στον «καιρό» που είχε οριστεί να «αποκαλύψει» ότι ο παπισμός ήταν ο αντίχριστος, καθώς προσδιορίζει ότι ο παπισμός θα «ευημερούσε» έως ότου «συντελεσθή η αγανάκτησις».

Η «αγανάκτηση» έληξε το 1798· έτσι, ο Δανιήλ στο εδάφιο αυτό (αν και τούτο δεν είναι ένα από τα επτά άμεσα σημεία στα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης όπου μνημονεύεται η ιστορία των 1260 ετών), εντούτοις προσδιορίζει άμεσα την παπική εξουσία και σημειώνει ότι έλαβε «πληγή θανατηφόρο», όπως την αποκαλεί ο Ιωάννης, το 1798. Επομένως, το εδάφιο αυτό προσδιορίζει το τέλος της περιόδου της παπικής κυριαρχίας, χωρίς όμως να προσδιορίζει τη διάρκειά της.

Στο χωρίο αυτό, ο Παύλος προσδιορίζει επίσης μια δύναμη που θα συγκρατούσε τον παπισμό από το να αναλάβει τον έλεγχο του κόσμου το 538, όταν δήλωσε ότι οι Θεσσαλονικείς προς τους οποίους έγραφε γνώριζαν ήδη αυτή τη συγκεκριμένη αλήθεια. Έθεσε το ερώτημα: «Δεν ενθυμείσθε ότι, ενώ ήμην ακόμη μαζί σας, σας έλεγα αυτά τα πράγματα;» Τους υπενθυμίζει ότι ήδη γνώριζαν «εκείνο το οποίον κατέχει» (δηλαδή συγκρατεί) τον παπισμό, έως ότου αυτός «αποκαλυφθή εν τω καιρώ αυτού». Η δύναμη που προηγήθηκε και εμπόδισε τον παπισμό από το να αναλάβει τον έλεγχο του κόσμου ήταν η δύναμη που έλεγχε τον κόσμο όταν ο Παύλος έγραψε την επιστολή. Αυτή ήταν η ειδωλολατρική Ρώμη. Ο Παύλος έγραψε ότι η ειδωλολατρική Ρώμη θα «παραμεριζόταν» ώστε ο παπισμός να αναλάβει τον έλεγχο του κόσμου.

Αυτή ακριβώς η κατανόηση οδήγησε τον Ουίλλιαμ Μίλλερ να αναγνωρίσει ότι η δύναμη η συμβολιζόμενη ως «το καθημερινόν» στο βιβλίο του Δανιήλ ήταν η παγανιστική Ρώμη. Ο

Αντβεντισμός αναγνωρίζει ότι η δομή, και συνεπώς όλες οι προφητικές αντιλήψεις του Ουίλλιαμ Μίλλερ, βασίζονταν στην κατανόησή του των βιβλίων του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως και ότι τα δύο αυτά βιβλία πραγματεύονται τις δύο ερημωτικές δυνάμεις, την παγανιστική Ρώμη και την παπική Ρώμη. Στο χωρίο της προς Θεσσαλονικείς ο Μίλλερ, γνωρίζοντας ήδη (όπως κάθε Προτεστάντης γνώριζε στην εποχή του, ότι ο πάπας ήταν ο αντίχριστος), όταν αναγνώρισε ότι η παγανιστική Ρώμη ήταν η ιστορική δύναμη που προηγήθηκε της παπικής εξουσίας, και ότι ο Παύλος είχε δηλώσει πως η παγανιστική Ρώμη έπρεπε να απομακρυνθεί προτού ο παπισμός ανέλθει στον θρόνο της γης, τότε συνέδεσε αυτό με το βιβλίο του Δανιήλ και με «το καθημερινόν», όπου γίνεται τρεις φορές αναφορά ότι το καθημερινόν έπρεπε να «αφαιρεθεί» προτού ο παπισμός λάβει τον έλεγχο του κόσμου. Η μαρτυρία του Παύλου επέτρεψε στον Μίλλερ να διακρίνει ότι η παγανιστική Ρώμη ήταν «το καθημερινόν» του Δανιήλ, και έπειτα μπορούσε να αναγνωρίσει ότι οι δύο ερημωτικές δυνάμεις του Δανιήλ ήταν η παγανιστική και η παπική Ρώμη. Αυτή η αλήθεια αποτελεί το θεμέλιο του Μιλλεριτικού κινήματος. Ο Αντβεντισμός ασφαλώς απορρίπτει σήμερα το έργο του Μίλλερ, αλλά εξακολουθούν να κατανοούν ότι αυτή η επισκόπηση της αναπτύξεως της κατανοήσεως του Μίλλερ περί του «καθημερινού» στον Δανιήλ αποδεικνύει ότι η δύναμη που ο Παύλος λέγει ότι «κατέχει» την άνοδο της παπικής εξουσίας έως ότου αφαιρεθεί ήταν η παγανιστική Ρώμη, πράγμα το οποίο αποτελεί την ορθή ανάλυση της σκέψεως του Μίλλερ επί αυτών των ζητημάτων.

Με την αλήθεια περί «του διαπαντός» στο βιβλίο του Δανιήλ να αποτελεί σύμβολο της ειδωλολατρικής Ρώμης, η οποία προηγήθηκε του βασιλείου της παπικής Ρώμης, το οποίο ο Δανιήλ είχε παραστήσει ως το βδέλυγμα της ερημώσεως, ο Μίλλερ μπόρεσε τότε να διακρίνει τους προφητικούς χρόνους που συνδέονται με τα βασίλεια της βιβλικής προφητείας, και, καθώς ο νους του ανοίχθηκε σε αυτές τις αντιλήψεις, συνέθεσε μια σειρά αληθειών που αποτελούν τα θεμέλια του Αντβεντισμού. Οι αλήθειες εκείνες ενσωματώθηκαν στους δύο πίνακες των πρωτοπόρων του 1843 και του 1850. Οι αλήθειες αυτές είναι το θεμέλιο του Αντβεντισμού και βασίσθηκαν στην αναγνώριση του «χρόνου». Η ιστορία του τότε τέθηκαν τα θεμέλια αποτελεί πρωτεύουσα συζήτηση στους Πίνακες του Αββακούμ.

Αυτό που δεν επισημαίνεται στους Πίνακες του Αββακούμ είναι ότι τα θεμέλια, τα όποια έβασίζοντο επάνω εις τόν χρόνον, παρήγαγαν μίαν δομήν πού παρέχει τήν αναγκαίαν θέαν, ώστε ή τελευταία γενεά νά αναγνωρίση ότι ύπηρχαν αλήθειαι αι όποια παρεστάθησαν ως τὰ θεμέλια. Ύπηρχε μία πρώτη αλήθεια πού ήτο ό αυτός ό πρώτος λίθος τεθείς εις τò θεμέλιον, αλλά «τò παντοτινόν» εις τò βιβλίον του Δανιήλ δέν ήτο ή πρώτη αλήθεια του Miller. Η αλήθεια ή όποια έμελλε νά γίνη ό πρώτος λίθος του θεμελίου, τò όποιον ό Miller άνεγέρθη νά οικοδομήση, ήσαν «οί έπτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξ, αλλά χωρίς τήν αλήθειαν του «παντοτινου», ό Miller δέν θά είχεν αναγνωρίσει τήν δομήν τής προφητείας τήν όποίαν έπρεπε νά αναγνωρίση, ώστε νά παρουσιάση τò άγγελμα του πρώτου άγγέλου. Η δομή του ήτο ή τοποθέτησις τής προφητείας εις τήν προοπτικήν δύο έρημωτικων δυνάμεων. Ό Miller άπευθύνετο εις τόν δράκοντα (ειδωλολατρική Ρώμη) και τò θηρίον (τόν παπισμόν). Ό τρίτος άγγελος άπευθύνεται εις τόν δράκοντα (Ηνωμένα Έθνη), τò θηρίον (τόν παπισμόν) και τόν ψευδοπροφήτην (τὰς Ηνωμένας Πολιτείας).

Εάν κάποιος αποδέχεται όλες, όχι μερικές, αλλά όλες τις χρονικές προφητείες που παρουσιάστηκαν από τους Μιλλεριτικούς στους δύο ιερούς πρωτοπόρους πίνακες, το πρόσωπο αυτό θα έπρεπε να διερευνήσει προσωπικά εκείνες τις αλήθειες. Πώς θα μπορούσατε να τις αποδεχθείτε, εάν δεν τις είχατε ποτέ εξετάσει; Εάν εκείνα τα πρόσωπα που διερευνούν τις θεμελιώδεις αλήθειες καθιστούν τις αλήθειες αυτές προσωπική τους ευθύνη να τις δοκιμάσουν, και κατόπιν αποδέχονται όλες εκείνες τις αλήθειες, τότε έχουν οικοδομήσει επάνω στον Βράχο και όχι στην άμμο.

«Εκείνοι που στέκονται ως οι φύλακες του Θεού επάνω στα τείχη της Σιών ας είναι άνθρωποι που μπορούν να διακρίνουν τους κινδύνους προτού εμφανισθούν ενώπιον του λαού,—άνθρωποι που μπορούν να ξεχωρίζουν μεταξύ αληθείας και πλάνης, δικαιοσύνης και αδικίας.

«Η προειδοποίηση έχει δοθεί: Δεν πρέπει να επιτραπεί να εισχωρήσει τίποτε που θα διαταράξει το θεμέλιο της πίστεως επάνω στο οποίο οικοδομούμε από τότε που το μήνυμα ήλθε το 1842, 1843 και 1844. Ήμουν μέσα σε αυτό το μήνυμα, και από τότε στέκομαι ενώπιον του κόσμου, πιστή στο φως που μας έχει δώσει ο Θεός. Δεν προτιθέμεθα να αποσύρουμε τα πόδια μας από την εξέδρα επάνω στην οποία ετέθησαν, καθώς ημέρα με την ημέρα εκζητούσαμε τον Κύριο με θερμή προσευχή, ζητώντας φως. Νομίζετε ότι θα μπορούσα να απαρνηθώ το φως που μου έχει δώσει ο Θεός; Πρέπει να είναι ως ο Βράχος των Αιώνων. Με καθοδηγεί από τότε που μου δόθηκε». Review and Herald, 14 Απριλίου, 1903.

Προκειμένου όσοι πρόκειται να ακούσουν να αναλύσουν τις χρονικές προφητείες της ιστορίας των Μιλλεριτών, απαιτείται η ενέργεια τού να εξετάσουν τις ιστορικές περιόδους που παριστάνονται από τις χρονικές προφητείες. Αυτό αντιπροσωπεύει το έργο τής απεικόνισης γεγονότων επάνω σε μια χρονογραμμή. Όταν ένας σπουδαστής τής προφητείας έχει φθάσει σε εκείνο το επίπεδο διερεύνησης όπου εξετάζει αυτές τις προφητικές περιόδους, οι οποίες προσδιορίστηκαν από τους Μιλλερίτες μέσα από τη Βίβλο και κατόπιν υποστηρίχθηκαν από το ιστορικό αρχείο, θα βρίσκεται σε θέση να αναγνωρίσει ότι η ιστορία στην αρχή της χρονικής προφητείας τυπολογικώς προεικονίζει την ιστορία στο τέλος της ίδιας εκείνης προφητείας. Από αυτό το σημείο παρατήρησης ο σπουδαστής οφείλει να μάθει ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Με αυτή την κατανόηση εδραιωμένη, θα πρέπει επίσης να διακρίνει ότι ο Ιησούς εικονογραφεί το τέλος διά της αρχής.

Και από τη προφητική γραμμή της προφητείας που απεικονίζει το τέλος του κόσμου ως την «οικοδόμηση ενός ναού», ο σπουδαστής πρέπει να γνωρίζει ότι υπάρχει ένας τελικός ακρογωνιαίος λίθος, ο οποίος τοποθετείται επάνω στον ναό που έχει οικοδομηθεί επί του θεμέλιου. Πρέπει να κατανοήσει ότι το θεμέλιο του ναού, το οποίο ο Μίλλερ χρησιμοποιήθηκε να φέρει στο φως (το οποίο αντιπροσωπεύει τον Ιησού Χριστό, διότι άλλο θεμέλιο δεν δύναται να τεθεί παρά ο Ιησούς Χριστός), ήταν ένα θεμέλιο οικοδομημένο επάνω σε προφητικό χρόνο. Επειδή ο Ιησούς απεικονίζει το τέλος με την αρχή, ο σπουδαστής πρέπει επίσης να δει ότι ο ακρογωνιαίος λίθος, ο τελικός λίθος επάνω στον ναό, πρέπει να παραλληλίζεται με το θεμέλιο. Το θεμέλιο του ναού για τον Μίλλερ ήταν ο προφητικός χρόνος, αλλά το θεμέλιο ήταν παρ' όλα αυτά ο Ιησούς Χριστός.

Σύμφωνα με τη χάρη του Θεού, η οποία μου δόθηκε, ως σοφός αρχιτέκτων έθεσα το θεμέλιον, και άλλος εποικοδομεί επ' αυτού. Αλλά έκαστος ας προσέχη πώς εποικοδομεί επ' αυτού. Διότι άλλο θεμέλιον ουδείς δύναται να θέσει εκτός από εκείνο το οποίον έχει τεθεί, το οποίον είναι ο Ιησούς Χριστός. Α΄ Κορινθίους 3:10, 11.

Ο Παύλος προσδιορίζει το έργο του ως την ανέγερση ενός ναού, του οποίου αυτός έθεσε το θεμέλιο ή την αρχή. Ήταν ο απόστολος προς τα Έθνη και χρησιμοποιήθηκε για να θέσει το θεμέλιο της χριστιανικής εκκλησίας. Στο ίδιο επίσης χωρίο ο Παύλος δηλώνει ότι τα σώματά μας είναι ο ναός του Αγίου Πνεύματος. Υπάρχει επίσης ο ναός του Σολομώντος και το αγιαστήριο της ερήμου, τα οποία όλα έχουν θεμέλια που όλα παριστώνται ως ο Ιησούς Χριστός. Το θεμέλιο που ο Μίλλερ χρησιμοποιήθηκε να ανεγείρει ήταν ο ναός του Αντβεντισμού, και το θεμέλιο εκείνου του ναού είναι ασφαλώς ο Ιησούς Χριστός, αλλά ειδικότερα πρόκειται για τον ναό που ανεγείρεται με υλικά πνευματικά και προφητικά.

Ο ακρογωνιαίος λίθος, επομένως, πρέπει επίσης να είναι ο Ιησούς Χριστός· αλλά ο ακρογωνιαίος λίθος πρέπει επίσης να περιλαμβάνει έναν πρωτεύοντα προφητικό κανόνα, διότι στον Μίλλερ δόθηκε ένα σύνολο κανόνων το οποίο περιέχει τον πρωτεύοντα κανόνα των Μιλλεριτών, που ήταν η αρχή «έτος αντί ημέρας». Χωρίς εκείνον τον κανόνα, δεν υπάρχει αναγνώριση της χρονικής προφητείας και, επομένως, δεν υπάρχει θεμέλιο. Πρέπει να υπάρχει ένα αντίστοιχο στο τέλος που να αντιπροσωπεύει τον Ιησού Χριστό (το Θεμέλιο), το οποίο να είναι ένας πρωτεύων κανόνας μέσα σε ένα σύνολο κανόνων που καθιερώνει την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού. Ο κανόνας είναι, βεβαίως, ο κανόνας της «πρώτης μνείας», που αντιπροσωπεύει το γνώρισμα του χαρακτήρα του Χριστού το οποίο προσδιορίζει το τέλος από την αρχή.

Στη Β΄ Θεσσαλονικείς, εκείνοι που δεν εδέχθησαν την αγάπη της αληθείας, διά να σωθούν, απέρριψαν την αλήθεια όπως αυτή αποδίδεται από την ελληνική λέξη η οποία προέρχεται από την εβραϊκή λέξη που σχηματίζεται από τρία γράμματα και μεταφράζεται ως «αλήθεια» στην Παλαιά Διαθήκη. Η ομάδα που λαμβάνει την ισχυρή πλάνη, επειδή πίστευσε το ψεύδος, αρνήθηκε να επιστρέψει στις αρχαίες οδούς, στα θεμέλια του Αντβεντισμού όπως αυτά παριστάνονται επί των δύο ιερών διαγραμμάτων. Έτσι, το χωρίο που εξετάζουμε εδώ και αρκετό καιρό αναφέρει:

«Ο ισχυρός άγγελος που δίδαξε τον Ιωάννη δεν ήταν άλλος παρά ο Ιησούς Χριστός. Το ότι έθεσε το δεξί Του πόδι επάνω στη θάλασσα και το αριστερό Του επάνω στην ξηρά δείχνει τον ρόλο που επιτελεί στις τελικές σκηνές της μεγάλης διαμάχης με τον Σατανά. Η θέση αυτή δηλώνει την υπέρτατη δύναμη και εξουσία Του επάνω σε ολόκληρη τη γη. Η διαμάχη είχε καταστεί ισχυρότερη και πιο αποφασιστική από εποχή σε εποχή, και θα εξακολουθήσει να γίνεται έτσι, έως τις τελικές σκηνές, όταν η δεξιοτεχνική ενέργεια των δυνάμεων του σκότους θα φθάσει στο αποκορύφωμά της. Ο Σατανάς, ενωμένος με πονηρούς ανθρώπους, θα εξαπατήσει ολόκληρο τον κόσμο και τις εκκλησίες που δεν δέχονται την αγάπη της αλήθειας. Αλλά ο ισχυρός άγγελος απαιτεί προσοχή. Κράζει με δυνατή φωνή. Πρόκειται να δείξει τη δύναμη και την εξουσία της φωνής Του σε εκείνους που έχουν ενωθεί με τον Σατανά για να αντιταχθούν στην αλήθεια.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, σ. 971.

Σε αυτό το προηγούμενο απόσπασμα, «οι εκκλησίες που δεν εδέχθησαν την αγάπη της αληθείας» είναι οι πονηρές και μωρές παρθένες του Δανιήλ και του Ματθαίου, τις οποίες το Αμώς 8:12

προσδιορίζει ότι θα αρχίσουν να αναζητούν το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα του Θεού όταν πλέον θα είναι πολύ αργά. Είναι πολύ αργά, διότι επέστευσαν ένα ψεύδος σχετικά με τα θεμέλια του Αντβεντισμού. Ο Αντβεντισμός άρχισε πρώτα να εμποτίζεται με εκείνο το ψεύδος το 1863, και από τότε και έπειτα η πορεία ήταν απλώς συνεχώς κατηφορική.

Αυτό που πρόκειται να γράψω είναι, υποθέτω, εντελώς υποκειμενικό· αλλά ποιο νέο προφητικό φως εισήχθη στον Αντβεντισμό από το 1863 και έπειτα; Η Έλεν Ουάιτ λέγει για το μήνυμα του 1888 των Τζόουνς και Ουάγκονερ ότι ήταν το μήνυμα που η ίδια παρουσίαζε επί χρόνια. Το μήνυμά τους μπορεί να φάνηκε νέο και συγκλονιστικό στον Αντβεντισμό το 1888, όμως η νεωτερικότητα και ο συγκλονισμός δεν προκλήθηκαν από ένα νέο μήνυμα, αλλά από μια τύφλωση που είχε αρχίσει να επικάθεται στον λαό του Θεού από το 1863.

Η Έλεν Γουάιτ προσδιόρισε τον Αντβεντισμό ως ευρισκόμενο στη Λαοδικειακή κατάσταση πριν από το 1863· επομένως, η τύφλωση της Λαοδικείας είχε ήδη αρχίσει να επεκτείνεται επί του Αντβεντισμού πριν από το 1863· αλλά το 1863 η εκκλησία παραμέρισε επισήμως την αλήθεια σχετικά με τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι, η οποία ήταν η πρώτη ακριβώς «προφητεία χρόνου» που ανακάλυψε ο Μίλλερ. Κανένα προφητικό φως δεν έχει αναφανεί στον Αντβεντισμό από το 1863! Τι άλλαξε;

Ο πρώτος κιάλας λίθος του θεμελίου του ναού, ο οποίος είχε οικοδομηθεί επάνω στον προφητικό χρόνο και αντιπροσώπευε τον Ιησού Χριστό, παραμερίστηκε από τον Αντβεντισμό το 1863. Ο πρώτος λίθος που έθεσε ο Μίλλερ στο θεμέλιο του ναού, το οποίο βασιζόταν στον χρόνο όπως παρουσιάζεται στον Δανιήλ από τον Χριστό, ο οποίος παρίστανε τον Εαυτό Του ως Παλαμωνί, τον «θαυμαστό αριθμητή», απορρίφθηκε και παραμερίστηκε. Ο πρώτος κιάλας λίθος που ανακάλυψε ο Μίλλερ...

«Παραθέτοντας την προφητεία περί του άποδοκιμασθέντος λίθου, ο Χριστός ανέφέρθη σέ πραγματικό γεγονός τής ιστορίας του Ίσραήλ. Τò περιστατικό συνδεόταν με την άνοικοδόμηση του πρώτου ναού. Ένώ είχε ιδιαίτερη εφαρμογή κατά τον καιρό τής πρώτης παρουσίας του Χριστού και έπρεπε να είχε άπευθυνθεί με ιδιαίτερη δύναμη προς τους Ίουδαίους, έχει επίσης και δίδαγμα για έμας. Όταν ανέγερθηκε ο ναός του Σολομώντος, οι τεράστιοι λίθοι για τους τοίχους και τὰ θεμέλια είχαν λαξευθεί και έτοιμασθεί έξ ολοκλήρου στο λατομείο· άφóτου μεταφέρθηκαν στον τόπο τής οικοδομής, δέν έπρεπε να χρησιμοποιηθεί επάνω τους κανένα έργαλειó· οι τεχνίτες είχαν μόνον να τους τοποθετήσουν στη θέση τους. Για χρήση στα θεμέλια είχε μεταφερθεί ένας λίθος άσυνήθιστου μεγέθους και ιδίόρρυθμου σχήματος· αλλά οι τεχνίτες δέν μπορούσαν να βρουν θέση γι' αυτόν και δέν ήθελαν να τον δεχθóυν. Ήταν γι' αυτούς ένόχληση, καθώς κειτόταν άχρησιμοποίητος στον δρόμο τους. Για πολύ καιρό παρέμεινε άπορριφθείς λίθος. Όταν όμως οι οικοδόμοι έφθασαν στην τοποθέτηση του άκρογωνιαίου λίθου, άναζήτησαν επί πολύ λίθο έπαρκóυς μεγέθους και άντοχής, και του κατάλληλου σχήματος, για να λάβει εκείνη την ιδιαίτερη θέση και να βαστάξει τó μεγάλο βάρος που θά έστηρίζετο επάνω του. Εάν έκαναν άσοφη έπιλογή για αυτή τή σημαντική θέση, ή άσφάλεια ολοκλήρου του οικοδομήματος θά έτίθετο σέ κίνδυνο. Έπρεπε να βρουν λίθο ίκανό να άντιστέκεται στην έπίδραση του ήλίου, του παγετού και τής θύελλας. Κατά καιρούς είχαν έπιλεγεί διάφοροι λίθοι, αλλά υπό τήν πίεση τεραστίων βαρών είχαν θρυμματισθεί. Άλλοι δέν μπορούσαν να άνθέξουν στη δοκιμασία των αίφνιδίων μεταβολών τής

ἀτμοσφαίρας. Τελικῶς ὅμως ἐστράφη ἢ προσοχή στὸν λίθο ποὺ γιὰ τόσο καιρὸ εἶχε ἀπορριφθεῖ. Εἶχε ἐκτεθεῖ στὸν ἀέρα, στὸν ἥλιο καὶ στὴ θύελλα, χωρὶς νὰ παρουσιάσει τὴν παραμικρὴ ρωγμὴ. Οἱ οἰκοδόμοι ἐξέτασαν αὐτὸν τὸν λίθο. Εἶχε ὑπομείνει κάθε δοκιμασία, ἐκτὸς ἀπὸ μία. Ἐὰν μποροῦσε νὰ ἀντέξει καὶ στὴ δοκιμασία μεγάλης πιέσεως, ἀποφάσισαν νὰ τὸν δεχθοῦν ὡς ἀκρογωνιαῖο λίθο. Ἡ δοκιμὴ ἐγίνε. Ὁ λίθος ἐγένετο δεκτός, μεταφέρθηκε στὴν καθορισμένη του θέση, καὶ διαπιστώθηκε ὅτι ἐταίριαζε ἀκριβῶς. Σὲ προφητικὴ ὄραση, ὁ Ἡσαΐας εἶδε ὅτι αὐτὸς ὁ λίθος ἦταν σύμβολο τοῦ Χριστοῦ. Λέγει:»

«Τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων, αὐτὸν ἀγίασατε· καὶ αὐτὸς ἔσται ὁ φόβος σας, καὶ αὐτὸς ἔσται ὁ τρόμος σας. Καὶ αὐτὸς θὰ εἶναι εἰς ἀγίασμα· ἀλλὰ εἰς λίθον προσκόμματος καὶ εἰς πέτραν σκανδάλου διὰ ἀμφοτέρους τοὺς οἴκους τοῦ Ἰσραὴλ, εἰς παγίδα καὶ εἰς θηλιάν διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ. Καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θέλουσι προσκόψει, καὶ πέσει, καὶ συντριβῆ, καὶ παγιδευθῆ, καὶ συλληφθῆ.» Μεταφερόμενος, διὰ προφητικῆς ὁράσεως, εἰς τὴν πρώτην παρουσίαν, ὁ προφήτης βλέπει ὅτι ὁ Χριστὸς πρόκειται νὰ ὑπομείνῃ δοκιμασίας καὶ ἐξετάσεις, τῶν ὁποίων συμβολικὴ προεικόνιση ἦταν ἡ μεταχείριση τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου στὸν ναὸ τοῦ Σολομῶντος. «Διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοὺ, ἐγὼ θέτω ἐν Σιών λίθον διὰ θεμέλιον, λίθον δοκιμασμένον, ἀκρογωνιαῖον, ἔντιμον, θεμέλιον ἀσφαλές· ὁ πιστεύων δὲν θὰ σπεύσῃ.» Ἡσαΐας 8:13–15· 28:16.

«Μέσα στὴν ἀπειρὴ σοφία Του, ὁ Θεὸς ἐξέλεξε τὸν θεμέλιο λίθο καὶ τὸν ἔθεσε ὁ ἴδιος. Τὸν ὀνόμασε “θεμέλιον βέβαιον”. Ἐπάνω σ’ αὐτὸν ολόκληρος ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ ἀποθέσῃ τὰ βάρη καὶ τὶς θλίψεις του· δύναται νὰ τα ὑπομείνῃ ὅλα. Με ἀπόλυτη ἀσφάλεια μποροῦν νὰ οἰκοδομῶν ἐπάνω του. Ὁ Χριστὸς εἶναι “λίθος δεδοκιμασμένος”. Εκείνους ποὺ ἐμπιστεύονται σ’ Αὐτόν, δὲν τοὺς διαψεύδει ποτέ. Ἐχει ὑπομείνει κάθε δοκιμασία. Ὑπέμεινε τὸ βᾶρος τῆς ενοχίας τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς ενοχίας τῶν ἀπογόνων του, καὶ ἐξήλθε υπερνικητὴς ἐπὶ τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ. Ἐχει βαστάσει τὰ φορτία ποὺ ἐναποθέτει ἐπάνω Του κάθε μετανοῶν ἀμαρτωλός. Ἐν Χριστῷ ἡ ἐνοχὴ καρδιά ἔχει βρεῖ ἀνακούφιση. Αὐτὸς εἶναι τὸ βέβαιο θεμέλιο. Ὅλοι ὅσοι Τὸν καθιστοῦν στήριγμά τους ἀναπαύονται με πλήρη ἀσφάλεια.»

«Στὴν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα, ὁ Χριστὸς ἀνακηρύσσεται καὶ ὡς ἀσφαλές θεμέλιο καὶ ὡς λίθος προσκόμματος. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, γράφοντας ὑπὸ τὴν ἐμπνευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δείχνει σαφῶς γιὰ τοὺς Χριστοὺς εἶναι θεμέλιος λίθος καὶ γιὰ τοὺς πέτρα σκανδάλου:»

«Ἐάν ἐγεύθητε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθός. Προσερχόμενοι πρὸς Αὐτόν, ὡς πρὸς λίθον ζῶντα, ἀποδοκιμασμένον μὲν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκλεκτὸν ὅμως παρὰ τὸν Θεὸν καὶ πολῦτιμον, καὶ εσεῖς, ὡς λίθοι ζῶντες, οἰκοδομείσθε οἶκος πνευματικός, ἱεράτευμα ἅγιον, διὰ νὰ προσφέρητε πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους εἰς τὸν Θεόν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι περιέχεται καὶ ἐν τῇ Γραφῇ· Ἰδοὺ, θέτω ἐν Σιών ἀκρογωνιαῖον λίθον, ἐκλεκτὸν, πολῦτιμον· καὶ ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν δὲν θέλει κατασχευθῆ. Εἰς ἐσὰς λοιπὸν τοὺς πιστεύοντας εἶναι πολῦτιμος· εἰς δε τοὺς ἀπειθώντας, ὁ λίθος τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομούντες, οὗτος ἐγίνε κεφαλὴ γωνίας, καὶ λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου, εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι προσκόπτουν εἰς τὸν λόγον, ὄντες ἀπειθεῖς». 1 Πέτρου 2:3–8.

«Γιὰ ἐκείνους ποὺ πιστεύουν, ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ βέβαιο θεμέλιο. Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πέφτουν ἐπάνω στον Βράχο καὶ συντριβόνται. Ἐδῶ παριστάνονται ἡ ὑποταγὴ στον Χριστὸ καὶ ἡ πίστη σὲ Αὐτόν. Το νὰ πέσει κανεὶς ἐπάνω στον Βράχο καὶ νὰ συντριβῆ σημαίνει νὰ

εγκαταλείπει τη δική του αυτοδικαίωση και να προσέλθει στον Χριστό με την ταπείνωση ενός παιδιού, μετανοώντας για τις παραβάσεις του και πιστεύοντας στη συγχωρούσα αγάπη Του. Και κατά τον ίδιο τρόπο, με την πίστη και την υπακοή οικοδομούμε επάνω στον Χριστό ως το θεμέλιό μας.»

«Επάνω σε αυτόν τον ζωντανό λίθο μπορούν να οικοδομούν εξίσου Ιουδαίοι και Εθνικοί. Αυτό είναι το μόνο θεμέλιο επάνω στο οποίο μπορούμε να οικοδομούμε με ασφάλεια. Είναι αρκετά πλατύ για όλους και αρκετά ισχυρό ώστε να βαστάζει το βάρος και το φορτίο ολόκληρου του κόσμου. Και διά της σύνδεσης με τον Χριστό, τον ζωντανό λίθο, όλοι όσοι οικοδομούν επάνω σε αυτό το θεμέλιο γίνονται ζωντανό λίθοι. Πολλοί άνθρωποι, με τις δικές τους προσπάθειες, λαξεύονται, στιλβώνονται και καλλωπίζονται· αλλά δεν μπορούν να γίνουν “ζωντανό λίθοι”, επειδή δεν είναι συνδεδεμένοι με τον Χριστό. Χωρίς αυτή τη σύνδεση, κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να σωθεί. Χωρίς τη ζωή του Χριστού μέσα μας, δεν μπορούμε να αντισταθούμε στις θύελλες του πειρασμού. Η αιώνια ασφάλειά μας εξαρτάται από το να οικοδομούμε επάνω στο βέβαιο θεμέλιο. Πλήθη σήμερα οικοδομούν επάνω σε θεμέλια που δεν έχουν δοκιμαστεί. Όταν πέσει η βροχή και λυσομανήσει η θύελλα και έλθουν οι πλημμύρες, το σπίτι τους θα πέσει, επειδή δεν είναι θεμελιωμένο επάνω στον αιώνιο Βράχο, τον ακρογωνιαίο λίθο Χριστό Ιησού.»

«Δι’ εκείνους που προσκόπτουν εις τον λόγον, όντες απειθείς», ο Χριστός είναι πέτρα προσκόμματος. Αλλά «ο λίθος, τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος έγινε κεφαλή γωνίας». Όπως ο απορριφθείς λίθος, έτσι και ο Χριστός, κατά την επίγεια αποστολή Του, υπέμεινε παραμέληση και κακομεταχείριση. Ήταν «κατεφρονημένος και απερριμμένος υπό των ανθρώπων, άνθρωπος θλίψεων και δόκιμος εις την ασθένειαν· ... κατεφρονήθη, και δεν ελογαριάσαμεν αυτόν». Ησαΐας 53:3. Αλλά ο καιρός ήταν πλησίον, όταν επρόκειτο να δοξασθεί. Δια της αναστάσεως εκ νεκρών επρόκειτο να ανακηρυχθεί «Υιός Θεού εν δυνάμει». Ρωμαίους 1:4. Κατά τη δευτέρα Του παρουσία επρόκειτο να φανερωθεί ως Κύριος του ουρανού και της γης. Εκείνοι που τώρα ήσαν έτοιμοι να Τον σταυρώσουν, θα αναγνώριζαν το μεγαλείο Του. Ενώπιον όλου του σύμπαντος, ο απορριφθείς λίθος θα γινόταν κεφαλή γωνίας.

«Και επάνω εις όποιον πέση, θέλει συντρίψει αυτόν εις κόνιν.» Ο λαός που απέρριψε τον Χριστό επρόκειτο σύντομα να δει την πόλη του και το έθνος του να καταστρέφονται. Η δόξα τους θα συντριβόταν και θα διασκορπιζόταν ως η σκόνη έμπροσθεν του ανέμου. Και τι ήταν εκείνο που κατέστρεψε τους Ιουδαίους; Ήταν ο βράχος επάνω στον οποίο, εάν είχαν οικοδομήσει, θα ήταν η ασφάλειά τους. Ήταν η αγαθότητα του Θεού, καταφρονημένη, η δικαιοσύνη, απορριφθείσα, το έλεος, περιφρονημένο. Οι άνθρωποι έθεσαν εαυτούς εις αντίθεση προς τον Θεό, και όλα όσα θα ήσαν η σωτηρία τους μετεστράφησαν εις καταστροφή τους. Όλα όσα ο Θεός διέταξε προς ζωήν, εκείνοι τα βρήκαν προς θάνατον. Στη σταύρωση του Χριστού από τους Ιουδαίους εμπιερχόταν η καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Το αίμα που χύθηκε επάνω στον Γολγοθά ήταν το βάρος που τους βύθισε στην καταστροφή για τον παρόντα κόσμο και για τον μέλλοντα. Έτσι θα γίνει και κατά τη μεγάλη τελική ημέρα, όταν η κρίση θα πέσει επάνω στους απορριπτές της χάριτος του Θεού. Ο Χριστός, ο λίθος του προσκόμματός τους, θα εμφανιστεί τότε εις αυτούς ως όρος εκδικήσεως. Η δόξα του προσώπου Του, η οποία για τους δικαίους είναι ζωή, για τους ασεβείς θα είναι πυρ καταναλίσκων. Εξαιτίας αγάπης απορριφθείσας, χάριτος καταφρονηθείσας, ο αμαρτωλός θα

καταστραφεί.

«Με πολλές παραστάσεις και επανειλημμένες προειδοποιήσεις, ο Ιησούς έδειξε ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα για τους Ιουδαίους της απόρριψης του Υιού του Θεού. Με τα λόγια αυτά απευθυνόταν προς όλους, σε κάθε εποχή, οι οποίοι αρνούνται να Τον δεχθούν ως Λυτρωτή τους. Κάθε προειδοποίηση είναι γι' αυτούς. Ο βεβηλωμένος ναός, ο απειθής υιός, οι ψευδείς γεωργοί, οι περιφρονητικοί οικοδόμοι, έχουν το αντίστοιχό τους στην εμπειρία κάθε αμαρτωλού. Εάν δεν μετανοήσει, η καταδίκη που εκείνα προεικόνιζαν θα είναι δική του.»
Desire of Ages, 597–600.

Θα συνεχίσουμε το θέμα αυτό στο επόμενο άρθρο.